

מ"ח 5499/16 - דודי בר יוסף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 5499/16

כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
דודי בר יוסף

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה למשפט חוזר

מר ירמיהו בר יוסף

בשם המבקש:

עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

בשם המשיבה:

החלטה

א. בקשת השלמה לבקשה שניה למשפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן חוק בתי המשפט), אשר הוגשה ביום 11.7.16. הלכה למעשה, ענייננו בבקשה לעיון חוזר נוסף - שני במספר - בהחלטתי שלא להיעתר לבקשתו הראשונה של המבקש (מ"ח 4384/15, מיום 17.12.15; וראו גם החלטתי בתיק זה מיום 17.11.16, בה נקבע כי אין מקום להיעתר לבקשה השניה). הבקשה השניה והבקשה הנוכחית הוגשו על-ידי אבי המבקש-הנאשם.

ב. הבקשה הנוכחית הוגשה ביום 29.12.16, ובמסגרתה משיג המבקש על המסקנה לפיה אין מקום לנהל בעניינו משפט חוזר. נטען, כי הראיות הנוספות אשר צורפו לבקשה השניה - ובפרט, תכתובן של חקירות המבקש במשטרה (ולעניין השימוש במונח "תכתוב" דוקא, ראו פסקה ט"ו להחלטתי בבקשה הראשונה), אשר צורפו עתה בשנית לבקשה

עמוד 1

- מצדיקות היעדרות לה. כן מדגיש המבקש טענה שהועלתה כבדרך אגב בבקשתו הקודמת, בדבר כשל בייצוג - הן במשפט, הן בערעור, הן סביב הגשת בקשתו הראשונה למשפט חוזר (וראו התייחסותי לסוגיה בפסקה ט"ז להחלטתי בבקשה השניה). נאמר, כי "כמות הראיות החדשות... הינה רבה ביותר, ומשקלן הסגולי של מרביתן הינו משמעותי, כבד וראוי לאישור משפט חוזר לבני" (פסקה 19(א) לבקשה).

ג. בכל הכבוד לאב הלוחם את מלחמת בנו, חוששני, כי אין בבקשה משלימה זו כדי לשנות מעמדתי, אשר פורטה בשתי החלטות מנומקות, במסגרתן נבחנה כל אחת מן הראיות אותן צירף המבקש, וכן ניתנה הדעת למשקלן המצטבר גם יחד. כאמור, לא יורה בית המשפט על קיומו של משפט חוזר משום שהנידון מתקשה להשלים עם הרשעתו (מ"ח 5639/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (2013)), אלא אך בהתקיים אחת העילות שמנה המחוקק בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט (מ"ח 4990/14 דאוד נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ח (2015)), המשקפות איזון בין ערך חשיפת האמת ומניעת הרשעות שווא, מזה, ועקרון סופיות הדין, מזה. בהחלטתי הקודמת התייחסתי לעובדה שהבקשה הוגשה זו הפעם השניה:

"דברים אלה נכוחים אף ביתר שאת בנוגע לבקשה נוספת למשפט חוזר (מ"ח 3032/99 ברנס נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 354, 380 (2002)). ברוח זו קובעת תקנה 8 לתקנות בית המשפט כי 'לא תוגש בקשה נוספת או אחרת בשל עילה ששימשה יסוד לבקשה שסירבו לה'. תכליתה של התקנה היא מניעת הגשתן של בקשות חוזרות ונשנות, נוכח החשש כי יובילו לדין פעם אחר פעם בעניינם של מי שלא השלימו עם הרשעתם (מ"ח 3766/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2016); מ"ח 3875/04 גבאי נ' מדינת ישראל (2004))" (פסקה י"ג).

חרף האמור, נדונה הבקשה לגופה (וראו פסקאות י"ד-ט"ז), מבלי להידרש לטענות הפרוצדורליות שהעלתה המשיבה (פסקה י"ז; לפירוט הטענות עצמן, ראו פסקה י"א). הבקשה הנוכחית, המובאת כהשלמה לבקשה הקודמת ואין היא בגדר פתיחתו של הליך חדש, אינה מבססת עילה אחרת לקיום משפט חוזר בענייניו של המבקש, ואף הראיות המצורפות לה כבר הוגשו בעבר עם הבקשות הקודמות. בנסיבות דנא, לא מצאתי איפוא מקום להידרש לטענות המבקש גופן, אשר נבחנו, כאמור, לעומקן במסגרת החלטותי בשתי הבקשות הקודמות.

ד. אוסיף, כי טענת כשל בייצוג - המועלית בבקשה הנוכחית במפורש, לאחר שהוצגה כבדרך אגב בבקשה הקודמת (וראו פסקה ט"ז) - מחייבת, מטעמי הגינות בסיסיים, פניה לעורכי הדין המייצגים לקבלת עמדתם (וראו מ"ח 3546/05 נימני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (2005); מ"ח 3202/15 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ב (2015)). הטעם שמעלה המבקש (פסקה 18(ג)), "שבלא הכי לא היו מודים בכישלונם..." אינו מספק בהקשר זה.

ה. בכל ההבנה לרגשות האב, אין מקום איפוא להיעתר לבקשה.

ניתנה היום, ה' בטבת התשע"ז (3.1.2017).

המשנה לנשיאה
